

mig at indstille dette Forslag til Tingets Vedtagelse.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Vederlag for Kontorudgifter til forskellige Retsbetjentembeder.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1513).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Man foretog derpaa:

Første Behandling af Forslag til Lov om Vederlag for Kontorudgifter til Amtmandsembederne.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1515).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov indeholdende nogle Bestemmelser vedrørende Folkekirkens Præsters Lønningsforhold af 14. Marts 1913 § 3, 3die Stykke.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1511).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Keiser-Nielsen): Dette lille Lovforslag er fremkommet paa Foranledning af et Andragende fra Præsteforeningen. Det har nemlig vist sig, at i den nye Præstelønningslov af 1913 afviger Pensionsbestemmelserne saa meget fra de tidligere gældende Forsikringsbestemmelser for Præster efter den gamle Lønningsordning, at der er fremkommet et vist Misforhold. Efter de tidligere Regler var Præsterne pligtige til at forsikre deres Enker i Statsanstalten efter noget, der kaldtes Embedets Ansættelsessum. Dette var en Sum, der blev fastsat for mange Aar siden i Tidernes Morgen, og som passede meget lidt til Embedets senere virkelige Indtægter, ikke alene saaledes, at den gennemgaaende var for lav, saa at man ofte kunde beregne Embedets virkelige Indtægter til at være fra en halv til en hel Gang større, men ogsaa saaledes, at den kunde undertiden være lille for et større Embede og større for et mindre Embede. Derfor var de Regler, hvorefter Enkeforsørgelsen den Gang beregnedes, ingenlunde i nær Overensstemmelse med Præsternes virkelige Indtægter. Ganske vist forsikrede de fleste Præster, da de var pligtige dertil, tillige deres Enker i de forskellige Stifter bestaaende Enkeforsørgelseskasser; men dette udjævnede ikke det Misforhold, der var til Stede ved Beregningen af de egentlige Forsikringer efter Ansættelsessummerne. Da Præstelønningsloven i 1913 blev vedtaget, gik man derfor til, hvad der var rigtigt, at Præsternes Enkeforsikring skulde beregnes efter de Lønninger, som fastsattes henholdsvis for 1ste, 2den og 3die Klasses Embeder. Det blev en hel Del højere Forsikringssummer, som Præsterne derved kom til at tegne, og de fik altsaa en Del højere Forsikringspræmier at betale. Nu har det imidlertid vist sig, at det kunde ske, at en Præst, der havde siddet i et Embede efter den gamle Lønningsordning, men faaet Forflyttelse, hvorefter han skulde gaa ind under den nye Lønningsordning, og som havde beregnet, at han ved denne Forflyttelse vilde opnaa en saa og saa stor Merindtægt, bagefter opdagede, at den Præmie, han nu maatte betale, blev saa meget større, end hvad han tidligere havde betalt, at hele hans Merindtægt blev opslugt, ja, undertiden endogsaa saaledes, at han fik en Mindreindtægt. Det er jo et uheldigt Forhold, og Præsteforeningen søgte derfor Ministeriet, om man ikke kunde indføre den Ændring i Loven, at